

NHỮNG DÒNG HỒI KÝ CỦA NGƯỜI TRONG CUỘC CHIẾN



[**]

Anh cảm ơn em Quang nhé! Nhờ những lời chia sẻ của em nhắc anh nhớ lại cái đêm chúng ta rời chiến trường Thường Đức (Đỉnh 1062) tại Quảng Nam. Một trận chiến khốc liệt, đầm máu, bi hùng lần vinh quang của QLVNCH đã đi vào quân sử.

Quang viết “Lúc TD 11 mình chuyển quân về Thường Đức, Đại Đội 111 mình đi trước, anh và tụi em lại ngồi chiếc GMC đi đầu, qua sân bay Phú Bài lúc sau em thấy chiếc đầm già L19 lượn trên đầu em thấy cũng âm lòng, ai dè gần tới đèo Hải Vân nó bỏ mình quay đi luôn. Khi đoàn xe leo đèo Hải Vân được một lúc. Tụi VC nó thụt B40 em nghe như một bầy ong bay qua đầu, rồi tiếng nổ ầm ầm, khói bốc đen nơi gành đá dưới biển. Phản ứng tự nhiên em bắn về hướng tiếng nổ đầu tiên, Hạ sĩ nhất Hóa cũng thụt M79 theo & các em khác cũng khai hỏa theo, chợt nghe tiếng mấy người dân đồn củi dưới chân đồi giơ hai tay lên la gào: chúng tôi là dân. May mà tụi em bắn giữa lưng chừng đồi và cái may lớn là thằng thụt B40 bắn còn dở, chứ không xe lật xuống đèo giờ em đâu còn ngồi đây tán gẫu với anh.

Anh cho tài xế dừng xe rồi xuống xe hỏi ai bắn trước, em nói dạ em... em nghĩ chống phục kích chỉ có bắn xối xả về hướng địch & cũng để lấy lại tinh thần thôi phải hông anh? Hồi đó em vẫn còn khờ, không biết nói anh em nhảy xuống xe, chứ xe đậu lại tụi VC nó thụt trái nữa thì ăn cho hết luôn. Dừng một lúc đoàn xe lại lăn bánh, lần này tụi ‘hán tử’ từ trên đỉnh đồi nó chơi cối 61 không sặc rớt lên đoàn xe. Không biết có phải tụi nó bắn dở hay mục tiêu di động nên tụi nó bắn gió hết ráo. Chỉ tội anh tài xế yểm trợ quân vận hoảng sợ quá, leo đèo mà hấn lạng thấy sừng, em ngồi sau nhìn hông biết anh nói gì mà hấn bình tĩnh lại & xe cũng hết chạy lạng quạng... hj hj” [1]

Vâng, Vào thời gian đó Tiểu Đoàn 11 của chúng ta phải nằm lại phía bắc đèo Hải Vân để bảo vệ Huế. Nhưng mặt trận Thường Đức đang sôi sục. Lữ Đoàn I và III đang quần thảo sống chết với 2 Sư đoàn CS/BV trên Đỉnh 1062, 383... Nhảy Dù đã giành lại 1062 với tổn thất nặng nề, phía VC họ tổn thất gấp 3 lần bên ta. Tuy nhiên vẫn chưa chiếm lại được quận lỵ Thường Đức. Sư Đoàn Dù e rằng địch sẽ tung thêm 1 Sư Đoàn để phản công giành lại 1062. cho nên Tiểu Đoàn 11 khẩn cấp được đưa vào chiến trường để chặn mũi dùi phản công của địch đồng thời chiếm lại 383 và tràn xuống lấy lại thị xã Thường Đức.

Khi đoàn quân xa chở TĐ11 vượt đèo Hải vân, Đại Đội 111 đi đầu, anh ngồi ở chiếc GMC đầu tiên và bị phục kích như em nói. Khi những quả B40 bay vút qua đầu và nổ dưới ghenh đá, anh biết mình bị phục kích, nhưng anh không cho lệnh ngừng lại vì anh nghĩ nếu chúng cố tình phục kích thì không bao giờ đánh mạnh vào toán quân đầu mà nỗ lực chính phải dồn vào đoạn giữa, và lại nếu xe đầu dừng lại thì những chiếc sau sẽ dừng lại và chết cứng trong hỏa lực của địch. Cho nên mình phải thoát ra ngoài tầm đạn rồi dừng lại chỉnh đốn hàng quân đánh vào hông địch để giải vây. Tội cho anh tài xế anh ta run bần bật, tay lái loạng choạng và chiếc xe lạng trên đường đèo thật nguy hiểm. Anh cầm khẩu Colt 45 đập mạnh vào thành xe và hét lớn vào tai anh ta “TÔI CHƯA CHẾT, ANH KHÔNG CHẾT ĐÂY, HÃY TIẾP TỤC CHẠY KHÔNG ĐƯỢC DỪNG”. Từ đó anh ta bình tĩnh lại.

ĐÊM ĐOẠN CHIẾN...

Đại Đội 111 là mũi nhọn xung kích của TĐ khi vào Thường Đức.

Đặt bước chân đầu tiên trên lối mòn dẫn lên Đỉnh 1062, con đường ngoằn ngoèo qua từng cụm đá cheo leo, hết ngọn đồi này tiếp ngọn đồi khác, đồi lại đồi, nhìn lên 1062 vẫn còn cao hun hút. Trên lối mòn ấy dấu vết của bom đạn, những bông băng đẫm máu, những vết máu loang trên mặt đá đã trở thành đen sạm. Những thương binh của TĐ8 đang lết thết dìu nhau xuống đồi, và rất nhiều những cái xác của các chiến sĩ đã hy sinh gói trong poncho được hai chiến binh gầy gò, hốc hác gánh trên vai, trên gương mặt mọi người lộ ra sức chịu đựng cùng cực, nỗi kinh hoàng lẫn niềm đau thương tột bậc. Họ đang rời địa ngục, trong khi chúng tôi theo bước chân của họ đi vào địa ngục. Không biết rồi đây trong chúng tôi mấy ai được quay lại lối mòn này mà còn nguyên vẹn?

Lúc đó lòng tôi chùng lại, hình như có một cụm mây u ám đang phủ trong tâm tôi. Nhìn những chiến binh thân thương đang nặng nhọc bước từng bước khó khăn qua từng mồm đá, trên vai nặng trĩu chiếc ba lô thức ăn và súng đạn. Tự dưng tôi thấy thương họ vô cùng. Xé chiều chúng tôi cũng đến được vùng trách nhiệm của TĐ7, Bộ chỉ huy TĐ nằm dưới Đỉnh 1062 nhưng không xa. Tôi được Thiếu tá Nguyễn Lô Tiểu đoàn trưởng mang đến cho tôi 1 ly rượu mạnh, uống xong ông nói qua tình hình ta và địch và chúc tôi bình an. Sập tối tôi cũng vừa rải xong các Trung Đội theo tuyến phòng ngự của TĐ7 sau khi

được những người bạn “sinh bắc tử nam” tặng cho nhiều tròng đại liên 12.8ly, B40, và sơn pháo chào đón.

Nhiệm vụ của ĐĐ tôi sáng hôm sau là phải đánh bật tất cả địch còn đang bám lại chung quanh Đỉnh 1062, nhất là các đỉnh đồi nhỏ chung quanh ven đỉnh về hướng Đồi 383. Sau mấy ngày liên miên quần thảo tôi đã dọn sạch từ đỉnh cho đến tận đáy thung lũng. Địch chạy về cố thủ tại 383, là một căn cứ cũ của Mỹ rất kiên cố.

Ngày N, tôi nhận lệnh phải chiếm cho được 383 làm bàn đạp lấy lại chi khu Thường Đức, vì quân ly Thường Đức nằm dưới chân 383. Sau mấy ngày tự thân nghiên cứu, có khi tiến gần sát với hàng rào căn cứ. Tôi nhận thấy không thể dùng con đường yên ngựa chọc thẳng vào 383 mà TĐ9 đã làm trước đây với tổn thất thật nặng nề mới chiếm được (sau đó địch phản công và chiếm lại). Tôi quyết định dùng cách đột kích vào ban đêm trước bình minh bằng những toán cảm tử đánh bằng lựu đạn, xuyên qua từ hướng thung lũng nơi địch không ngờ tới. Tôi được tăng cường thêm 1 Trung Đội từ Đại Đội 113, Trung Đội này do Chuẩn úy Sơn chỉ huy (Anh bị thương ở 383). Hơn 2 ngày chuẩn bị và thực tập trên sa bàn sau khi đã xâm mìn đánh dấu con đường tiếp cận căn cứ, chúng tôi chỉ chờ ngày N và giờ G để khai tử Đồi 383.

Thật bất ngờ, tôi được cho biết Sư Đoàn Nhảy Dù sẽ đoạn chiến tại Thường Đức để nhận nhiệm vụ mới vô cùng quan trọng, và tất cả sẽ rút trong đêm nay. Riêng tôi và ĐĐ phải nằm tại chỗ để nghi binh và cầm chân địch nếu chúng truy kích (vì đơn vị tôi nằm xa nhất và gần địch nhất). Tất cả đạn súng cối 60ly đều dồn hết cho tôi, cứ mỗi 5 hay mười phút tôi phải bắn vài quả về hướng địch để thăm nói với chúng ND đang còn đây.

Chiều xuống thật nhanh nơi vùng rừng núi. Bóng đêm phủ xuống. Tất cả các đại đơn vị bắt đầu rời Thường Đức chỉ còn một mình tôi và Đại Đội còn nằm lại giữa lòng địch và chung quanh là núi cao rừng thẳm. Tôi nhìn về hướng Đông và Đông-Bắc những ánh lửa bập bùng ngoằn ngoèo trong đêm giữa núi rừng như những con rồng lửa bay lượn trên không trung thật hùng vĩ và ngoạn mục cho đến khi những con rồng đó mờ dần và mất hút. Tất cả những chiến binh đều sẵn sàng nhưng vẫn ngồi tại phòng tuyến. Đạn cối đã bắn hết rồi, tôi nhìn đồng hồ, cái kim bằng lân tinh cho tôi thấy đã gần 2:00g khuya.

Không thể chần chờ nữa, nếu muộn chúng tôi sẽ không tài nào thoát ra khỏi vùng tử địa này. Tôi nghĩ họ biết chúng tôi đang rút (làm sao mà không biết khi những con rồng lửa do ánh đuốc làm bằng giấy bọc sáp nhựa của những quả cối 80ly và 60ly hùng hực sáng trưng làm thành những con rồng lửa bay lượn trên lưng sườn núi càng lúc càng mờ và xa dần). Sỡ dĩ họ không truy kích vì trong đêm làm sao điều quân giữa núi rừng? Chỉ có chúng tôi phải liều mạng đi trong đêm mà thôi. Tôi ra lệnh thoái binh, Trung Đội 1 dẫn đầu, giới hạn tối đa ánh đuốc, tất cả nắm áo nhau mà đi, tuyệt đối im lặng, tất cả máy truyền tin im lặng vô tuyến trừ trường hợp tối cần. Tiểu Đội cuối cùng gài trái sáng và lựu đạn mỗi khoảng cách 2 trăm bước để phát hiện khi địch đuổi theo gần mình. Đoàn quân âm thầm như những bóng ma, cứ thế xé rừng mà đi. Thình thoảng chúng tôi thấy có

ánh sáng lóe lên hay 1 tiếng nổ của lựu đạn phía sau lưng chúng tôi nhưng hơi xa. có lẽ bọn trinh sát đang bám theo hay 1 con thú hoang nào đó vướng phải đồ chơi cài lại.

Mãi đến 5:00g chiều chúng tôi mới ra tới đúng điểm hẹn. Một đoàn xe GMC chờ sẵn để mang chúng tôi về điểm đóng quân an toàn. Kiểm điểm lại cả ĐĐ chỉ mất tích 1 người, tôi đoán, chắc anh ấy bị nước cuốn khi chúng tôi vượt 1 cái thác lớn trong đêm. Đã gần nửa thế kỷ qua rồi mỗi lần nhớ lại cái đêm đó mà rùng mình và thầm cảm ơn Thượng Đế đã che chở cho đơn vị chúng tôi thoát hiểm một cách thần kỳ.

Hoàng Quân



Tác giả chú thích:

[1] Phạm Văn Quang là một HSQ ưu tú trẻ trung và dũng cảm của Đại Đội 111/ND.

* Những con số như “1062, 383...” là vòng cao độ trên bản đồ hành quân. Ngoài thực tế đó là chiều cao của ngọn núi hay ngọn đồi so với mực nước biển được tính bằng mét.

[**] Hình trên không phải là Logo thật của TĐ11ND. Chỉ là sáng tác nghệ thuật của một cựu chiến binh ND. Nhưng nó mang trọn vẹn ý nghĩa của Logo thật là “SONG KIỂM TRẦN ẢO, BẢO VỆ TỔ QUỐC”. Xin các chiến hữu đừng lẫn lộn.



nguồn: internet eMail by tqh chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, July 5, 2025
bkt, Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*